

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **notariusza A. P. – T.**

obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 50 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 1 września 2022 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Notarialnej z dnia 8 lutego 2021 r., sygn. akt WSD [...],

zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Notarialnej w S.

z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt SD [...]

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 zł. (dwudziestu złotych) obciąża A. P.– T..

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny Izby Notarialnej w S. orzeczeniem z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt SD - [...], uznał obwinioną notariusz A. P. – T. za winną tego, że:

1. w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 26 sierpnia 2019 r. jako płatnik podatku od czynności cywilnoprawnych, będąc odpowiedzialną za wpłacanie go we właściwym terminie organowi podatkowemu, wbrew obowiązującym przepisom art. 10 ust. 1 pkt 2, ust 3a pkt 2 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych w zw. z art. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, nie wpłacała w terminach na

rachunek właściwego Urzędu Skarbowego, obliczonych, pobranych i zadeklarowanych należności z tytułu podatku od czynności cywilnoprawnych, w ten sposób, że:

1. za grudzień 2016 r. należną kwotę wpłaciła w dwóch ratach, to jest kwotę 24.557,00 zł dnia 9 stycznia 2017 r., zaś kwotę 53.197,00 zł dnia 11 stycznia 2017 r, to jest odpowiednio z dwudniowym i czterodniowym opóźnieniem,
2. za grudzień 2017 r. należną kwotę wpłaciła w dwóch ratach, to jest kwotę 3.566,00 zł dnia 8 stycznia 2018 r. i kwotę 32.200,00 zł w dniu 17 stycznia 2018 r., to jest odpowiednio z jest z jednodniowym opóźnieniem i dziesięciodniowym opóźnieniem,
3. za styczeń 2018 r. należną kwotę wpłaciła w dniu 26 lutego 2018 r., to jest z dziewiętnastodniowym opóźnieniem,
4. za luty 2018 r. należną kwotę wpłaciła w dniu 19 marca 2018 r., to jest z dwunastodniowym opóźnieniem,
5. za marzec 2018 r. należną kwotę wpłaciła w pięciu ratach, to jest kwotę 60.000,00 zł w dniu 16 kwietnia 2018 r., 10.000,00 zł w dniu 20 kwietnia 2018 r., kwotę 20.000,00 zł w dniu 8 maja 2018 r., kwotę 20.000,00 zł w dniu 19 maja 2018 r. i kwotę 7.000,00 zł w dniu 21 maja 2018 r., to jest odpowiednio z dziewięciodniowym opóźnieniem, z trzynastodniowym opóźnieniem, trzydziestodwudniowym opóźnieniem, czterdziestotrzydniowym opóźnieniem, czterdziestopięciodniowym opóźnieniem,
6. za kwiecień 2018 r. należną kwotę wpłaciła w dwóch ratach, to jest kwotę 20.000,00 zł dnia 21 maja 2018 r. i kwotę 55.000,00 zł w dniu 22 maja 2018 r., to jest odpowiednio z czternastodniowym opóźnieniem i piętnastodniowym opóźnieniem,
7. za czerwiec 2018 r. należną kwotę wpłaciła w pięciu ratach, to jest kwotę 18.000,00 zł dnia 10 lipca 2018 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 12 lipca 2018 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 20 lipca 2018 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 29 lipca 2018 r. i kwotę 11.500,00 zł dnia 8 sierpnia 2018 r., to jest odpowiednio z trzydniowym opóźnieniem,

- pięciodniowym opóźnieniem, trzynastodniowym opóźnieniem, z dwudziestodwudniowym opóźnieniem i trzydziestodwudniowym opóźnieniem,
8. za lipiec 2018 r. należną kwotę wpłaciła w dniu 9 sierpnia 2018 r., to jest z dwudniowym opóźnieniem,
9. za sierpień 2018 r. należną kwotę wpłaciła w czterech ratach, to jest kwotę 8.000,00 zł dnia 26 września 2018 r., kwotę 10.000,00 zł w dniu 2 października 2018 r., kwotę 2.000,00 zł dnia 9 października 2018 r., kwotę 7.700,00 zł. dnia 12 października 2018 r., to jest odpowiednio z dziewiętnastodniowym opóźnieniem, dwudziestopięciodniowym opóźnieniem, trzydziestodwudniowym opóźnieniem, z trzydziestopięciodniowym opóźnieniem,
10. za wrzesień 2018 r. należną kwotę wpłaciła w czterech ratach, to jest kwotę 20.000,00 zł dnia 28 października 2018 r., kwotę 20.000,00 zł w dniu 30 października 2018 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 31 października 2018 r., kwotę 13.900,00 zł dnia 9 listopada 2018 r., to jest odpowiednio z dwudziestojednodniowym opóźnieniem, dwudziestotrzydniowym opóźnieniem, dwudziestoczerodniowym opóźnieniem, z trzydziestotrzydniowym opóźnieniem,
11. za październik 2018 r. należną kwotę wpłaciła w trzech ratach, to jest kwotę 2.000,00 zł dnia 10 grudnia 2018 r., kwotę 80.000,00 zł w dniu 20 grudnia 2018 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 21 grudnia 2018 r., to jest odpowiednio z trzydziestotrzydniowym opóźnieniem, czterdziestotrzydniowym opóźnieniem i czterdziestoczerodniowym opóźnieniem,
12. za listopad 2018 r. należną kwotę wpłaciła w siedmiu ratach, to jest kwotę 20.000,00 zł dnia 8 stycznia 2019 r., kwotę 10.000,00 zł w dniu 14 stycznia 2019 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 18 stycznia 2019 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 22 stycznia 2019 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 26 stycznia 2019 r., kwotę 18.000,00 zł dnia 27 stycznia 2019 r. i kwotę 1.000,00 zł dnia 31 stycznia 2019 r., to jest odpowiednio z trzydziestojednodniowym opóźnieniem,

- trzydziestosiedmiodniowym opóźnieniem, czterdziestojednodniowym opóźnieniem, z czterdziestoczerodniowym opóźnieniem, z czterdziestodziwiodniowym opóźnieniem i pięćdziesięcioczerodniowym opóźnieniem,
13. za grudzień 2018 r. należną kwotę wpłaciła w dniu 6 lutego 2019 r., to jest z trzydziestodniowym opóźnieniem,
 14. za styczeń 2019 r. z należnej kwoty 107.444,00 zł wpłaciła kwotę 8.000,00 zł dnia 7 marca 2019 r., to jest z dwudziestoośmiodniowym opóźnieniem, zaś pozostała kwota należnego podatku została zajęta przez Urząd Skarbowy na Jej koncie bankowym, w postępowaniu egzekucyjnym,
 15. za luty 2019 r. nie wpłaciła należnej kwoty 33.597,00 zł i cała kwota należnego podatku została zajęta przez Urząd Skarbowy na Jej koncie bankowym, w postępowaniu egzekucyjnym,
 16. za marzec 2019 r. należną kwotę wpłaciła dnia 7 maja 2019 r., to jest trzydziestojednodniowym opóźnieniem,
 17. za kwiecień 2019 r. z należnego podatku 145.410,00 zł wpłaciła łącznie kwotę 115.000,00 zł, w pięciu ratach, to jest kwotę 40.000,00 zł dnia 22 maja 2019 r., kwotę 40.000,00 zł w dniu 27 maja 2019 r., kwotę 20.000,00 zł dnia 3 czerwca 2019 r., kwotę 10.000,00 zł dnia 13 czerwca 2019 r., kwotę 5.000,00 zł dnia 13 czerwca 2019 r., to jest odpowiednio z piętnastodniowym opóźnieniem, dwudziestodniowym opóźnieniem, dwudziestosześciodniowym opóźnieniem, z trzydziestosześciodniowym opóźnieniem, z trzydziesto- sześciiodniowym opóźnieniem,
 18. za maj 2019 r. z należnego podatku 122.312,00 zł wpłaciła kwotę 20.000,00 zł, w dniu 9 lipca 2019 r., to jest z trzydziestotryzdnym opóźnieniem,
 19. za czerwiec 2019 r. z należny podatek wynosił 75.477,00 zł i w okresie do dnia 26 sierpnia 2019 r. nie został zapłacony,
 20. za lipiec 2019 r. z należny podatek wynosił 139.988,00 zł i w okresie do dnia 26 sierpnia 2019 r. nie został zapłacony,

co wyczerpuje znamiona czynu ciągłego, czym naruszyła w sposób oczywisty i rażąco przepisy prawa oraz uchybiła powadze i godności zawodu;

21. w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 26 sierpnia 2019 r., jako płatnik podatku od spadków i darowizn, będąc odpowiedzialną za wpłacanie go we właściwym terminie organowi podatkowemu, wbrew obowiązującym przepisom art. 18 ust. 1 pkt 1, 2, 3, 4, ust 2 pkt 3, ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadku i darowizn w zw. z art. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, nie wpłacała w terminach na rachunek właściwego Urzędu Skarbowego, obliczonych, pobranych i zadeklarowanych należności z tytułu podatku od spadków i darowizn, w ten sposób, że:

1. za marzec 2017 r. należny podatek wpłaciła dnia 20 kwietnia 2017 r., to jest z trzynastodniowym opóźnieniem,
2. za wrzesień 2018 r. należny podatek wpłaciła w dniu 19 października 2018 r., to jest z dwunastodniowym opóźnieniem,
3. za kwiecień 2019 r. należny podatek wpłaciła w dniu 9 maja 2019 r., to jest z dwudniowym opóźnieniem.

czym naruszyła w sposób oczywisty i rażąco przepisy prawa oraz uchybiła powadze i godności zawodu;

4. w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 26 sierpnia 2019 r. jako zobowiązana do pobierania opłat sądowych od wniosków o wpis w księdze wieczystej i ich przekazywania sądom w terminie do 7 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano opłaty, nieterminowo przekazywała właściwym sądom pobrane opłaty sądowe, a mianowicie:

1. za luty 2018 r. opłatę sądową w kwocie 200,00 zł przekazała na konto Sądu Rejonowego w Ś. dnia 8 marca 2018 r., a więc z jednodniowym opóźnieniem,
2. za kwiecień 2018 r. opłatę sądową w kwocie 15.300,00 zł przekazała na konto Sądu Rejonowego w G. dnia 8 maja 2018 roku, a więc z jednodniowym opóźnieniem.

czym dopuściła się naruszenia przepisów § 4 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 października 2015 r. w sprawie pobierania przez notariuszy opłat sądowych od wniosków o wpis w księdze wieczystej i ich

przekazywania sądom, czym naruszyła w sposób oczywisty i rażący przepisy prawa oraz uchybiła powadze i godności zawodu;

3. w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 26 sierpnia 2019 r. przekazała z opóźnieniem składki na rzecz Samorządu Notarialnego, w szczególności:
 1. z należnej składki za marzec 2017 r. w kwocie 1.134,10 zł wpłaciła dnia 3 kwietnia 2017 r., kwotę 1.078,88-zł, (to jest o 55,22-zł mniej),
 2. należną składkę za luty 2018 r. wpłaciła dnia 14 marca 2018 r., to jest z opóźnieniem 4 dni,
 3. należną składkę za kwiecień 2018 r. wpłaciła dnia 12 maja 2018 r., to jest z opóźnieniem 2 dni,
 4. należną składkę za maj 2018 r. wpłaciła dnia 11 czerwca 2018 r., to jest z opóźnieniem 1 dzień,
 5. należną składkę za czerwiec 2018 r. wpłaciła dnia 20 sierpnia 2018 r., to jest z opóźnieniem 40 dni,
 6. należną składkę za lipiec 2018 r. wpłaciła dnia 20 sierpnia 2018 r., to jest z opóźnieniem 10 dni,
 7. należną składkę za sierpień 2018 r. wpłaciła dnia 11 września 2018 r., to jest z opóźnieniem 1 dzień,
 8. należną składkę za wrzesień 2018 r. wpłaciła dnia 19 października 2018 r., to jest z opóźnieniem 9 dni,
 9. należną składkę za październik 2018 r. wpłaciła dnia 7 stycznia 2019 r., to jest z opóźnieniem 58 dni,
 10. należną składkę za listopad 2018 r. wpłaciła dnia 7 stycznia 2019 r., to jest z opóźnieniem 28 dni,
 11. należną składkę za grudzień 2018 r. wpłaciła dnia 11 stycznia 2019 r., to jest z opóźnieniem 1 dzień,
 12. należną składkę za styczeń 2019 r. wpłaciła dnia 12 lutego 2019 r., to jest z opóźnieniem 2 dni,
 13. należną składkę za luty 2019 r. wpłaciła dnia 13 marca 2019 r., to jest z opóźnieniem 3 dni,
 14. należną składkę za marzec 2019 r. wpłaciła dnia 9 maja 2019 r., to jest z opóźnieniem 30 dni,

15. należną składkę za maj 2019 r. wpłaciła dnia 1 lipca 2019 r., to jest z opóźnieniem 21 dni,
16. należną składkę za lipiec 2019 r. wpłaciła dnia 22 sierpnia 2019 r., to jest z opóźnieniem 12 dni,
 czym naruszyła przepisy art. 23 ustawy prawo o notariacie oraz wydane na tej podstawie uchwały Krajowej Rady Notarialnej ustalającej terminy i wysokość uiszczania składek na potrzeby organów samorządu notarialnego, co wyczerpuje znamiona czynu ciągłego, czym naruszyła w sposób oczywisty i rażący przepisy prawa oraz uchybiła powadze i godności zawodu;
17. w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 26 sierpnia 2019 r. z opóźnieniem przekazywała GIIF informacje o transakcjach zarejestrowanych, w szczególności:
 1. informacje o transakcjach zarejestrowanych w czerwcu 2017 r. przekazała dnia 17 lipca 2017 r., a więc 3 dni opóźnienia,
 2. informacje o transakcjach zarejestrowanych w październiku 2017 r. przekazała dnia 21 listopada 2017 r., a więc 7 dni opóźnienia,
 3. informacje o transakcjach zarejestrowanych w lutym 2018 r. przekazała dnia 15 marca 2018 r., a więc 1 dzień opóźnienia,
 czym dopuściła się naruszenia przepisów art. 12 ust. 2 pkt. 1 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i przeciwdziałaniu terroryzmowi, i naruszyła w sposób oczywisty i rażący przepisy prawa oraz uchybiła powadze i godności zawodu;

i za to wymierzył:

1. za czyn opisany w punkcie I na podstawie art. 51 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie – dalej powoływana jako p.n., karę pieniężną w wysokości pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, to jest kwotę 26.688,25 zł;
2. za czyn opisany w punkcie II na podstawie art. 51 § 1 pkt 2 p.n. karę nagany;
3. za czyn opisany w punkcie III na podstawie art. 51 § 1 pkt 1 p.n. karę upomnienia;

4. za czyn opisany w punkcie IV na podstawie art. 51 § 1 pkt 2 p.n. karę nagany;
 5. za czyn opisany w punkcie V na podstawie art. 51 § 1 pkt 1 p.n. karę upomnienia.
1. ustalił, że czyn zarzucany obwinionej notariusz A. P. -T. w pkt VI wyczerpuje znamiona przewinienia z art. 50 p.n. i na mocy art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 69 p.n. postępowanie co do tego czynu umarzył.
 2. Na podstawie art. 69 p.n. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. obciążył obwinioną kosztami postępowania.

Odwołanie od odrzeczenia złożył Rzecznik Dyscyplinarny Izby Notarialnej w S. Zaskarżył orzeczenie **na niekorzyść** obwinionej notariusz A. P. – T., **w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej Jej za czyn opisany w pkt I części rozstrzygającej orzeczenia. Zarzucił** rażącą niewspółmierność kary wymierzonej za czyn przypisany obwinionej w pkt I części rozstrzygającej orzeczenia poprzez wymierzenie jej kary pieniężnej, podczas gdy okoliczności popełnienia przez nią przypisanego jej czynu ciągłego, a w szczególności czasookres jego popełnienia (niemal dwa lata i dziewięć miesięcy), powtarzalność i uporczywość zaniechania wpłacania podatku od czynności cywilnoprawnych we właściwym terminie oraz wysokość powstałych w ten sposób zaległości podatkowych, wskazują na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, popełnionego w sposób umyślny, w zamiarze bezpośrednim i uzasadniają wymierzenie kary przewidzianej w art. 51 § 1 pkt 4 p.n., to jest kary pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii. Podnosząc ten zarzut **wniósł** o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie obwinionej A. P. – T., za powyższy czyn, kary pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej w W. orzeczeniem z dnia 8 lutego 2021 r., sygn. akt WSD [...]:

1. zmienił orzeczenie w zaskarżonej części w ten sposób, że na podstawie art. 51 § 1 pkt 4 p.n. orzekł wobec obwinionej notariusz A. P. – T., za czyn

- opisany w pkt. I wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, karę pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii;
2. zasądził od obwinionej na rzecz Krajowej Rady Notarialnej koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1792,83 zł.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sadu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Notarialnej wniosła obrońca obwinionej – adw. A. S.. W kasacji **zarzuciła**:

1. rażące naruszenie prawa procesowego:
 1. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i nie zastosowanie polegające na całkowitym pominięciu podczas wydawania zaskarżonego orzeczenia zasadniczych elementów orzeczenia, a także okolic które sąd miał na uwadze przy wymiarze kary oraz nieokreślenie strony podmiotowej czynu przypisanego obwinionej.
 2. art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i niezastosowanie polegające na całkowitym pominięciu wniosków dowodowych zgłoszonych przez obronę oraz materiałów dowodowych dotyczących restrukturyzacji sądowej obwinionej, co w sposób oczywisty wpłynęło na treść zaskarżonego orzeczenia.
1. rażące naruszenie prawa materialnego, to jest art. 6 w zw. z art. 76 w zw. z art. 87 w zw. z art. 240 w zw. z art. 252, art. 259 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, poprzez ich błędną wykładnię oraz niezastosowanie, co doprowadziło do wydania orzeczenia z całkowitym pominięciem okoliczności, iż obwiniona podjęła działania w kierunku spłaty zadłużenia.
2. rażącą niewspółmierność kary dyscyplinarnej polegającą na wymierzeniu jej w najsurowszym ustawowym wymiarze wobec obwinionej, bez uwzględnienia sposobu zachowania się obwinionej po popełnieniu zarzucanego jej czynu i działań podjętych przez nią niezwłocznie w celu naprawienia szkody, przystąpienia do restrukturyzacji sądowej zadłużenia, zawarcia ugody w tym zakresie z Urzędem Skarbowym, wyrażonej przez obwinioną skruchy, bez oceny zamiaru obwinionej i winy popełnienia zarzucanego obwinionej czynu (umyślność czy też jej brak), bez

uwzględnienia nieposzlakowanej opinii obwinionej i dotychczasowego sposobu wykonywania przez nią zawodu notariusza.

Podnosząc te zarzuty obrońca **wniósł** o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu przy Krajowej Radzie Notarialnej.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Rady Notarialnej, wniósł o oddalenie kasacji obrońcy obwinionej jako oczywiście bezzasadnej oraz obciążenie obwinionej kosztami postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W myśl art. 63a p.n. od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej, przysługuje obwinionemu, rzecznikowi dyscyplinarnemu, Ministrowi Sprawiedliwości, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Krajowej Radzie Notarialnej kasacja do Sądu Najwyższego. Do rozpoznania tej kasacji stosuje się odpowiednio przepisy k.p.k. o kasacji, z wyłączeniem art. 526 § 2 k.p.k. oraz art. 530 § 2 i 3 k.p.k. (por. art. 63 e. p.n.). Jeżeli taka kasacja jest rozpoznawana na rozprawie, to rozpoznaje ją Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów (por. art. 63d. § 3 p.n.), jeżeli zaś jest oczywiście bezzasadna lub oczywiście zasadna, to może zostać rozpoznana na posiedzeniu (por. art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 63e. p.n. oraz art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 63e. p.n.).

W myśl art. 534 § 1 k.p.k. na posiedzeniu, jeżeli ustawa nie wymaga wydania wyroku, Sąd Najwyższy orzeka w jednoosobowo, chyba, że Prezes Sadu Najwyższego zarządzi rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów. Powołany przepis ma zastosowanie do rozpoznania kasacji w sprawach dyscyplinarnych notariuszy (por. treść art. 63e. p.n.). Instytucja kasacji w p.n. zapewnia, wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji R.P., prawo do sądu w przypadku odpowiedzialności dyscyplinarnej notariuszy (por. W. Kozielowicz, Kasacja w sprawach dyscyplinarnych notariuszy, Rejent, nr specjalny, marzec 2010 r., s. 171 – 191, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt K 9/10, OTK 2012, z. 6A, poz. 66). Sąd Najwyższy w uchwale Izby Karnej Sądu Najwyższego

z dnia 9 października 2000, sygn. akt I KZP 37/00, OSNKW 2000, z. 9 – 10, poz. 78, wskazał, że oddalenie kasacji nie wymaga wydania wyroku także wówczas, gdy dotyczy kasacji wniesionej od wyroku. Sądy dyscyplinarne nie wydają wyroków, ich rozstrzygnięcia mają formę orzeczeń. Od lat w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest jednolite stanowisko, że kasację w sprawie dyscyplinarnej można oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Rację ma Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Rady Notarialnej, gdy w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy obwinionej notariusz A. P. – T., wnosi o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Przede wszystkim podkreślić należy, że kasacja przysługuje od prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Notarialnej. To temu Sądowi trzeba zarzucić rażące naruszenie prawa, ewentualnie rażącą niewspółmierność kary. Trzeba też wykazać w kasacji, iż to zarzucane rażące naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (por. art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 63e p.n.). Zaś rażąca niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej, nie oznacza każdej ewentualnej różnicy w ocenach co wymiaru kary, ale różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby nazwać „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (por. np. wyrok Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt SNO 30/17, Legalis). „Rażący” w użyciu przymiotnikowym, to między innymi - „dający się łatwo stwierdzić, wyraźny, oczywisty, bezsporny, bardzo duży” (Tom trzeci Słownika języka polskiego, pod redakcją M. Szymczaka, Warszawa 1981, s. 24).

Przypomnieć należy, iż Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej, rozpoznawał w niniejszej sprawie **jedynie odwołanie wniesione na niekorzyść obwinionej, i to tylko w części dotyczącej orzeczenia o karze za czyn przypisany w pkt I**. Wbrew pogładowi z kasacji, Sąd ten prawidłowo odniósł się kwestii zawartych w odwołaniu Rzecznika Dyscyplinarnego, które zostało złożone od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Notarialnej w S. z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt SD - [...]. Z uwagi na zakres zaskarżenia i kierunek zaskarżenia, w realiach sprawy miało zastosowanie unormowanie z art.

434 §1 i § 2 k.p.k. i Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej nie naruszył tego unormowania, a w swoim orzeczeniu zawarł również wszystkie konieczne elementy, o których mowa w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k.

Podkreślić należy, że zawód notariusza jest zawodem zaufania publicznego. Terminowe zaś wykonywanie prawnych obowiązków polegających na przekazywaniu podatków i opłat sądowych, jest ściśle związane z działalnością zawodową notariusza. Podnoszona w kasacji kwestia restrukturyzacji zadłużenia obwinionej notariusz A. P. – T., nie ma znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego przypisanego jej w pkt I orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Notarialnej w S.. Trafne są bowiem ustalenia, co do wysokiego ciężaru gatunkowego popełnionego przez nią deliktu dyscyplinarnego, jak i wysokiego stopnia zawinienia, wynikające z długotrwałości, wielokrotności i umyślności zachowania naruszającego prawne obowiązki notariusza w zakresie terminowego spełnienia powinności finansowych wobec Skarbu Państwa. Obwiniona, notariusz z wieloletnim doświadczeniem, znająca przepisy prawa podatkowego i niejednokrotnie dokonująca przecież wpłat na konto właściwego urzędu skarbowego z tytułu opłat od czynności cywilnoprawnych, była świadoma na jaki cel pobrała środki pieniężne, oraz terminu w jakim ma je przekazać i jakiemu podmiotowi. Niedopełnienie tego obowiązku podważa, co do samej istoty, status notariusza, jako osoby zaufania publicznego, gdyż to właśnie pewność wynikająca z takiego statusu, była podstawą powierzenia notariuszowi czynności poboru opłat od czynności cywilnoprawnych i przekazywania uprawnionemu podmiotowi znacznych sum pieniężnych. Postępowanie obwinionej stanowiło jaskrawe przeciwieństwo zachowania rzetelnego i respektującego nakazy prawa oraz interes podmiotu darzącego ją zaufaniem, a więc zachowania, które są podstawą wykonywania zawodu notariusza. Skoro zatem Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej, w sposób właściwy dokonał oceny okoliczności mających wpływ na wysokość kary dyscyplinarnej, a orzeczona przez ten Sąd kara, w realiach sprawy, **nie może być uznana za rażąco surową**, to Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[as]

